ମହମ୍ମଦ ନାଜିର

ବନାମ

ବେଚାନ୍ଦ ପ୍ରସାଦ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଫେବୃଆରୀ 28, 1997

[ଏମ୍.ଏମ୍. ପୁଞ୍ଛି ଏବଂ କେ.ଟି. ଥୋମାସ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭଡ଼ା ଏବଂ ବେଦଖଲ:

ୟୁ.ପି. ସହରାଞ୍ଚଳ କୋଠା (ଭଡ଼ାଦେବା, ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972:

ଧାରା 16, 16(4) -ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ କ୍ଷମତା -ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀ ଦଖଲରେ ରଖିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଅନୁରୋଧରେ ବହିଷ୍କାର ହୋଇଥିଲେ -ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିସରର ଦଖଲକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 16 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ –ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ କେବଳ ଆବଣ୍ଟିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପୁନଃ ଦଖଲକୁ ଫେରାଇ ଆଣିପାରିବେ ନାହିଁ ବରଂ ଆବଣ୍ଟିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦଖଲ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ କିମ୍ବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1711/1997 ।

ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ପି. ନଂ 35008/1994ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1.3.95 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅନିଲ କୃଷ୍ଣ ଝା'ଙ୍କ ପାଇଁ ସୁନୀଲ କୃଷ୍ଣ ସିଂହ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1-3 ଙ୍କ ପାଇଁ ଏ.ଏ. ଖାନ୍ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ବନାରସ ସହରର ଏକ କୋଠା ଜଣେ ନୃତ୍ୟଶିଳ୍ପୀ ବାଳିକାଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିବା କୁହାଯାଇଥିଲା; ଏହା ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1ଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିଲା । ସେହି ନୃତ୍ୟଶିଳ୍ପୀ ତାଙ୍କ ବୃତ୍ତି ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦୁଇ ସଙ୍ଗୀତଜ୍ଞଙ୍କ ସହ ଜଡିତ ଥିଲେ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସେହି ଦୁଇଜଣ ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତା

ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ତିନି ଜଣ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛନ୍ତି । ଗୋଟେ ସମୟରେ, ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ସମସ୍ତ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବା ବାଳିକାମାନଙ୍କୁ ସେହି ଅଞ୍ଚଳରୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ବିବାଦୀୟ କୋଠାଟି ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲା । ଘରମାଲିକଙ୍କ ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ, କୋଠାଟି ଭଡା ଦେବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା । ସମ୍ପୃକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏକ ବିପରୀତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିବେଚନା କରିଥିଲେ ଯେ କୋଠାଟି ଭଡ଼ାଦେବା ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ କୋଠା ସମ୍ପର୍କରେ 17.5.1972 ରେ ୟୁପି ସହରାଞ୍ଚଳ କୋଠା (ଭଡ଼ାଦେବା, ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1972 (ଅଧିନିୟମ) ର ଧାରା 16 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ଏଠାରେ ଆବେଦନକାରୀ - ମହମ୍ମଦ ନାଜିରଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଆବଣ୍ଟନ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଘରମାଲିକ ତାଙ୍କୁ ସେଠାରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ ଏବଂ ନୃତ୍ୟଶିଳ୍ପୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦୁଇ ସଂଗୀତଜ୍ଞଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବା ଝିଅଟି ଏବେ ମରିଯାଇଛି ଏବଂ ଘରମାଲିକଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ସଂଗୀତଜ୍ଞମାନେ ହିଁ କୋଠାର ଦଖଲରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏପରି ସଙ୍କଟରେ, ଅପିଲକାରୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜର ଅଧିକାର ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ପୁନର୍ବାର ତାଙ୍କ ଅଧିକାରରେ ଦେବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ତାଙ୍କ ଅନୁରୋଧକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଣ୍ଟିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କେବଳ ଥରେ କୋଠାର ଦଖଲ ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ସେହି ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି । ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅପିଲକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଦଖଲରେ ଥିଲେ ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଇଥିଲା । ଏପରି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ କୋଠାର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଘରମାଲିକଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ବାଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ କେବେବି ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇନଥିଲା, ତେଣୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାରର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଉଠିନାହିଁ । ସେହି ନିଷ୍କର୍ଷରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ, ଅପିଲକାରୀ ପୁନର୍ବାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ, ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର ନିଷ୍କର୍ଷ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ କେବେ ଦଖଲରେ ରଖାଯାଇ ନଥିବା ଦର୍ଶାଇ ଉକ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ତାଙ୍କୁ ଦଖଲରେ ରଖିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଏଥର ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅନୁରୋଧକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦଖଲରେ ରଖିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଘରମାଲିକ ଏବଂ ସଂଗୀତଜ୍ଞମାନେ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ପାଇଁ ମାମଲା ଉଠାଇଥିଲେ, ଯିଏ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲେ । ତଥାପି,

ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ସଂଗୀତଜ୍ଞଙ୍କ ଅନୁରୋଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରିଟ୍ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ବିଚଳିତ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ପାଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପୁନଃ ଦଖଲ ଅଧିକାର ଦେବାର କୌଣସି କ୍ଷମତା ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ବରୁ, ସତ୍ୟପାଠ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ସହିତ, ମତ ରଖାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର ରାୟ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନଥିଲା ଏବଂ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ।

ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ବୈଧ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଆଦେଶକୁ ଓଲଟାଇବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣଗୁଡିକ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16(4) ର ଆବଶ୍ୟକତା ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମେଳ ଖାଉ ନଥିଲା । ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

> "(4) ଯେଉଁଠାରେ ଆବଣ୍ଟିତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଜମି ମାଲିକ ତାଙ୍କୁ ଆବଣ୍ଟିତ କୋଠା କିମ୍ବା, ଯଥାସ୍ଥିତି, ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କୋଠା କିମ୍ବା ଏହାର କୌଣସି ଅଂଶର ଦଖଲ ପାଇବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି, ସେପରିସ୍ଥଳେ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍, ଆବଣ୍ଟିତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ, ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଆଦେଶରେ ନାମିତ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଦାବି କରୁଥିବା କିମ୍ବା ଦଖଲରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବେଦଖଲ କରିପାରିବେ କିମ୍ବା ବେଦଖଲ କରାଇପାରିବେ, ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆବଶ୍ୟକ ବଳ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ କିମ୍ବା ପ୍ରୟୋଗ କରାଇପାରିବେ ଏବଂ ଆବଣ୍ଟିତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ କୋଠା କିମ୍ବା ଏହାର ଅଂଶର ଦଖଲରେ ରଖିପାରିବେ କିମ୍ବା କରାଇପାରିବେ ।"

ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବ୍ୟବହୃତ ଭାଷାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ଆବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିବା କୋଠାଟିର ଦଖଲ ହାସଲ କରିବାରେ ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀ ସକ୍ଷମ ହୋଇନାହାନ୍ତି, ତେବେ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କୁ କେବଳ ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀଙ୍କୁ ଦଖଲରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, ବରଂ ତାଙ୍କୁ ଏହା ଦେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀ, ଜମି ମାଲିକ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଅନୁଚରଙ୍କ ଠାରୁ ଅନୁମତି କିମ୍ବା ବାଧା ବିନା ଦଖଲରେ ରୁହନ୍ତି, ଅନ୍ୟଥା ଧାରା 16ରେ ଉପଧାରା (4) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଧିକାର ଭ୍ରମାତ୍ମକ ହେବ ଏବଂ ଅନାବଶ୍ୟକ ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଜନନ କ୍ଷେତ୍ର ହେବ । ଯଦି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଘରମାଲିକ, କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତରେ କିଛି ଲୋକ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପାୟରେ ବହିଷ୍କାର କରିପାରିବେ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଏହାକୁ ବଜାୟ ରଖିବାରେ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ନକରିବେ, ତେବେ ଏହା ଏକ ଅର୍ଥରେ ଅଧିନିୟମର ସମଗ୍ର ଯୋଜନାକୁ ବିଚଳିତ କରିବ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହି ଦିଗକୁ ଯିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁ । ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ କେବଳ ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀଙ୍କୁ ପୁନଃଦଖଲକୁ ନେବାର ଅଧିକାର ନୁହେଁ, ବରଂ ଆବଣ୍ଟନଗ୍ରାହୀଙ୍କ ଦଖଲ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଏବଂ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଆଦେଶ ପାରିତ

କରିବାର କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟ ପାଇଛନ୍ତି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଯଥାର୍ଥ, ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଆଦେଶକୁ ଓଲଟାଇ ଏକ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆକ୍ଷେପିତ ଆଦେଶକୁ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଓଲଟାଉଛୁ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରୁଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଅନଧିକୃତ ବାସିନ୍ଦା/ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ କୋଠାର ଦଖଲ ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଛି । ଏହି ତଥ୍ୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଆର୍.ପି. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।